

De Zevende Jager

Cecilia Campos

2026

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

DE ZEVENDE JAGER

First edition. October 2, 2026.

Copyright © 2026 Cecilia Campos.

ISBN: 978-9403946443

Written by Cecilia Campos.

Lea

Sinds mijn vader verdween, vertrouw ik niemand meer. Als archeologiestudente zoek ik naar waarheden in de aarde, maar de antwoorden die ik echt nodig heb, blijven begraven. Wanneer een eeuwenoud artefact me door een poort naar een andere wereld sleurt, ben ik niet langer een jager van het verleden. Ik ben de prooi. Daar, in een land vol monsters, word ik de gevangene van een jager met ogen die dwars door mijn muren van wantrouwen heen kijken. Hij is ruw, stil, en bezit een kracht die even angstaanjagend als onweerstaanbaar is. Ik zou hem moeten haten, hem moeten ontvluchten, maar tegen wil en dank ontstaat er een band, een vonk in de duisternis die alles wat ik dacht te weten in twijfel trekt.

In deze wereld vol monsters, ontdek ik dat de gevaarlijkste monsters niet de monsters om me heen zijn, maar die diep binnenin mij zitten.

“De werkelijkheid is slechts een illusie, zij het een hardnekkige.”

- Albert Einstein

1 – Lea nu

ZE ZEGGEN DAT MONSTERS niet bestaan, maar vandaag ben ik bijna door één opgegeten.

De gedachte is absurd: monsters?

Ja echt! Echte monsters. Enorm lelijk, met tanden en duizenden ogen en zo. Ik heb heel hard gerend om eraan te ontsnappen. Vanuit de grot waar ik me nu verberg, kan ik hem nog steeds horen brullen.

Het is allemaal ontzettend onwerkelijk. Ik heb geen idee hoe ik hier terecht ben gekomen. Nog erger - ik heb geen idee wie ik ben. Het enige dat ik weet, is dat ik wakker werd en dat er overal om me heen zand was. Een helderblauwe hemel en alleen maar zand, zover mijn ogen konden zien.

Op de plek waar ik lag, lagen verschillende items: tentstokken, een kapotte radio, een strandstoel, één sok en het verwrongen karkas van een militair voertuig.

Wat was hier gebeurd? Het was een rare combinatie spullen die iemand hier vergeten leek te zijn. En waar waren die mensen?

Toen ik de spullen doorzocht, leek er niets bruikbaar bij te zitten, tot ik het daar ineens zag liggen. Het versleten leren handvat van het mes, dat nu na een paar uur al vertrouwd in mijn hand ligt. Een wapen dat mijn lichaam instinctief koos, al wist ik niet dat ik het al zo snel nodig zou hebben in dit godvergeten gebied.

Nu zit ik hier, met een bonzend hoofd, helemaal buiten adem en een ondiepe snijwond op mijn arm die een beetje klopt. Mijn handen zijn rood, mijn kleren gescheurd. Maar ik leef.

Ik weet niet hoe lang ik daar op het zand heb gezeten, maar het moet minstens een paar uur zijn geweest, want toen ik besloot op te staan, was de zon al bijna onder gegaan.

Toen voelde ik aan mijn cargobroek, waar iets hard in een van de zakken leek te zitten. Het was een klein kastje. Een doosje dat niets woog, met een gesp bovenop in de vorm van twee handen. Ik probeerde het open te krijgen, maar het lukte me niet.

Waar zou dat voor zijn?

Ik draaide het voorwerp in het zonlicht heen en weer. Het leek van steen gemaakt, maar niet van een steensoort die ik kende. Het oppervlak was gladder dan marmer en tegelijk warmer, alsof het de hitte van mijn hand vasthield. Toen ik er met mijn nagel tegenaan tikte, klonk het ook niet als steen. Eerder als metaal. Ik probeerde het dekseltje los te krijgen, maar het kostte moeite. Het was alsof het ding niet open wilde. Ik bleef er dan ook eventjes aan plukken en probeerde mijn nagel ertussen te krijgen, maar net wanneer ik dacht dat het me ging lukken, klapte het ineens hard dicht.

Vreemd.

Ik stopte het terug in mijn zak en voelde aan de vele zakken van mijn cargobroek. In een andere zak vond ik een reep chocolade. Ik kon het bijna niet geloven. Ik had zo'n honger ... het was werkelijk een godsgeschenk!

“Je gaat dit nu niet meteen oppeuzelen, meid,” sprak ik mezelf toe. “Je gaat dit bewaren voor als het echt nodig is.” Ik weet niet hoe, maar uiteindelijk lukte het mij om de lekkernij met trillende handen weer terug in mijn zak te stoppen.

Ik besepte dat zonder vuur of onderdak de kou van de nacht even gevaarlijk zou kunnen zijn als de zinderende hitte van de dag. Ik moest dus bewegen. Ergens heen gaan waar ik kon schuilen, waar ik kon nadenken over wat er gebeurd was.

In de verte klonk ineens het lage gegrom van iets dat zich verplaatste door de duisternis. Ik spande mijn spieren, kwam overeind en begon te lopen, geen idee waarheen, maar ik moest toch wat. Ik kon hier toch niet blijven zitten?

Ik had nog geen honderd meter afgelegd, toen ik het voelde: een trilling in de grond onder mijn voeten, licht maar onmiskenbaar. Niet de constante beweging van de wind over het zand, maar iets gericht. Iets dat op me afkwam.

Ik stopte, mijn lichaam gespannen, mijn oren gespitst op het minste geluid. Eerst was er niets, alleen de wind die over de vlakke joeg, het geluid van zand dat tegen steen schuurde. Toen kwam het weer. Een diepe, resonerende trilling die door mijn benen ging, omhoog mijn ruggengraat in, een fysieke waarschuwing die mijn lichaam begreep, zelfs als mijn geest het niet deed.

Iets groots bewoog onder het zand.

Ik draaide me om en mijn handen gingen vanzelf naar het mes in mijn riem. En dan, twintig meter van mij vandaan, brak het zand ineens open. Het was een explosie van zand en steen, een fontein van fijne, grijze deeltjes die de lucht in schoten. En uit die fontein verscheen een enorm, gepantserd wezen dat minstens drie keer zo groot was als ik, zijn lichaam bedekt met overlappende schubben die glinsterden in het laatste licht, zijn kop een misvormde, hoekige massa van tanden en ogen.

Fantastisch. Ik wist niet wie ik was, waar ik was of waarom er een monster van drie ton mij wilde opeten. Mijn dag begon geweldig.

Het staarde me aan en ik voelde het, de intensiteit van zijn blik, de intelligentie erachter. Het opende zijn mond en liet mij een gapende, donkere opening zien, bekleed met rijen scherpe, witte tanden. Zijn gebrul raakte me als een fysieke klap en duwde me achteruit.

In paniek rende ik weg van dat wezen, weg van die tanden, weg van die intelligentie die mij vanuit een niet-menselijk gezicht aanstaarde. Mijn voeten zonken in het mulle zand, mijn benen brandden van de inspanning, maar ik bleef gaan en duwde mezelf vooruit met elke vezel van mijn lichaam.

Achter me hoorde ik hoe het beest mij volgde. Een diep, resonerend geluid terwijl het door het zand bewoog en het gebrul telkens weer wanneer ik omkeek. Hij was snel, veel sneller dan ik, en bij elke stap die ik zette, voelde ik de grond onder mij trillen onder zijn gewicht.

Toch bleef ik hem op de een of andere manier voor. Mijn longen brandden, mijn keel droog, maar ik bleef gaan. Stoppen betekende doodgaan.

En dan, in de lucht boven mij, was er ineens licht. Niet het vage, diffuse licht van de sterren, maar helderder. Een vuurpijl, schietend door de lucht, zijn staart een streep van feloranje licht aan de strakblauwe hemel. Het kwam uit het oosten, bewoog in een lange, gebogen baan, en stortte daarna snel naar beneden.

En daar waar het de grond raakte, zag ik dat er rotsen waren. Een scherpe, donkere lijn tegen de horizon. Een rotsrichel, oprijzend uit het zand, zijn top scherp tegen de hemel. En dus veranderde ik van richting en rende recht op die rotsen af, naar het oosten, naar de plek waar de vuurpijl neergekomen was.

Het wezen achter me brulde, een geluid van woede en frustratie terwijl hij versnelde, zijn enorme lichaam een donkere massa tegen de lichtere woestijnbodem.

Ik rende harder, duwde mezelf voorbij het punt van pijn, voorbij het punt van vermoeidheid, naar een plaats waar alleen pure wilskracht me nog dreef.

Hij ging mij inhalen. Ik wist het. Ik voelde het in de snelheid van zijn bewegingen. In de manier waarop de afstand tussen ons kleiner werd met elke seconde.

Ik moest bij die richel komen. Moest bij die vuurpijl komen.

Vijftig meter.

Veertig.

Dertig.

De richel kwam dichterbij, zijn details zichtbaar in het sterrenlicht, de scherpe rand aan de top, de gladde, door wind uitgehouwen zijkanten, de smalle spleten en scheuren die zijn oppervlak doorkruisen.

Twintig meter.

Tien.

Ik was er bijna. Ik stak mijn armen uit naar de rots, mijn lichaam voorovergebogen.

En toen voelde ik het. Een plotselinge hitte tegen mijn rug, een windvlag die aan me voorbij raasde en het geluid van het wezen dat sprong, zijn lichaam een donkere massa tegen de donker wordende hemel.

Ik dook naar links en voelde de lucht toen hij mij passeerde. Hij miste mij met centimeters, zijn lichaam kwam hard neer op het zand waar ik net stond. Ik rolde over de grond, kwam overeind, sprong en kwam zo op de harde grond van de richel terecht.

Voor mij waren er scherpe rotsen die stijl omhoog liepen. Als ik uit de buurt van het zandmonster wilde blijven zou ik ze eigenlijk moeten beklimmen. Ik stond op het punt een poging te wagen, er was geen tijd om te twijfelen, maar spotte ineens een smalle spleet waar de rots in tweeën gespleten was, wat een donkere opening vormde die net breed genoeg was voor een menselijk lichaam. Ik

dook er zonder aarzelen in, en voelde de koele steen tegen mijn huid, de plotselinge afwezigheid van de hete woestijnlucht.

Achter mij brulde het wezen, zijn woede weerkaatste tegen de rotswanden toen het besepte dat het mij niet kon volgen. Hij was te groot voor de spleet, zijn lichaam te massief voor de nauwe doorgang. Hij schraapte tegen de ingang, zijn klauwen krasten over de steen, maar hij kwam niet binnen.

Ik kroop dieper de spleet in, mijn lichaam schrapend tegen de nauwe muren, tot ik een smaller stuk bereikte waar de gang ineens wijder werd. Daar stopte ik, mijn ademhaling zwaar in de stille lucht, mijn lichaam trillend van de inspanning en de angst.

Daar ben ik nu en ik hier ben veilig. Voorzover je van veilig kunt spreken.

Buiten brult het wezen nog steeds, zijn woede echoënd door de rotsen, maar het geluid wordt zwakker naarmate hij zich terugtrekt en zijn pogingen om bij me te komen opgeeft.

Ik leun tegen de koele rotswand, voel de stevigheid ervan tegen mijn rug en sluit mijn ogen.

Het is stil nu. Er is alleen het geluid van water dat ergens in de diepte druppelt en verder niets. Geen wind, geen dieren, geen andere mensen. Alleen ik, de duisternis en het wezen dat buiten op mij wacht.

Ik sluit mijn ogen en probeer mijn ademhaling te reguleren en mijn hartslag te vertragen. Voor het eerst valt er een stilte in mijn hoofd, een lege ruimte, waar ik kan proberen een plan te smeden.

Ik weet misschien niet *waar* ik ben of *wie* ik ben. Maar wat ik wel weet, is *dat* ik er nog ben.

2 - Toen

“JE STAAT TE HOOG,” zei mijn oude coach en zijn hand schoot naar voren om mijn revers te grijpen.

Ik rolde met mijn ogen, zakte iets verder door mijn knieën en stapte naar achteren, zodat zijn vingers in het luchtledige grepen. Mijn lichaam deed wat het moest doen zonder dat ik erover na hoefde te denken. Na duizenden uren op deze matten, was er een soort spiergeheugen ontstaan dat sneller was dan mijn gedachten.

Het was heerlijk om hier weer te zijn. Tegenwoordig trainde ik minder vaak, maar zodra ik op deze mat stond, voelde het alsof ik thuiskwam. De mat veerde vertrouwd onder mijn voeten en mijn judogi was zo vaak gewassen dat de stof aanvoelde als een tweede huid. Boven ons zoemden de tl-buizen en ergens tikte een klok rustig de seconden weg.

Coach Renard stond voor me, zijn handen open, zijn gewicht verdeeld over beide voeten, op dezelfde manier die hij altijd deed. De grijze strepen bij zijn slapen waren de afgelopen jaren uitgegroeid tot een volledige grijze baan, maar zijn ogen waren hetzelfde gebleven: scherp, een beetje moe, altijd onderzoekend. Ik kende die blik al sinds mijn veertiende, toen ik voor het eerst met hem begon te trainen.

Renard glimlachte even, een korte, bijna onzichtbare glimlachje dat betekende dat hij tevreden was.

“Heb je erover nagedacht?” vroeg hij terwijl hij zijn positie aanpaste, zijn voeten schuivend over de mat. “NK Senioren dit jaar. Je bent in vorm.”

Zijn hand greep naar mijn mouw en ik liet hem komen, liet hem denken dat hij contact had, en draaide toen net genoeg om zijn grip te verbreken. "Ik heb andere doelen nu."

"Archeologie." Hij zei het alsof het een ziekte was die hij probeerde te diagnosticeren. Zijn volgende aanval was sneller, een kuzushi-poging die mijn evenwicht bijna verbrak, maar ik herstelde en stapte naar de zijkant.

"Je studeert archeologie. Prima. Maar dat betekent niet dat je moet stoppen met de enige sport waar je echt goed in bent."

"Goed is niet genoeg ..." ik greep zijn revers, voelde de stof tussen mijn vingers en probeerde zijn gewicht naar voren te trekken. Hij gaf niet mee, "... en ik ben niet gestopt. Ik train nog steeds."

"Training is wanneer je ergens naartoe werkt."

Ik brak los en herpositioneerde mezelf. "Ik werk ergens naartoe. Alleen niet naar een judowedstrijd."

"Je bent op je hoogtepunt, Lea," zijn stem was zachter geworden en dat maakte het erger. "Het is zonde."

"Zonde is subjectief." Ik viel aan, een o-soto-gari die hij blokkeerde met de gemakzucht van iemand die het allemaal al had gezien. "En archeologie is mijn prioriteit nu."

Er viel een stilte. Niet de comfortabele stilte van twee mensen die elkaar begrepen, maar de zware, dichtgeslagen stilte van iets dat niet gezegd moest worden.

Renard keek me aan en ik zag de gedachten achter zijn ogen bewegen, de woorden die hij afwoog. Toen trok hij me naar voren en het gebeurde zo snel dat ik er niet op voorbereid was. Zijn greep veranderde, zijn lichaam draaide onder me door en voor ik het wist, lag ik op mijn rug op de mat met zijn gewicht bovenop mij, zijn arm onder mijn nek en zijn stem dicht bij mijn oor.

“Je beseft wel dat je *hem* daarmee niet terug kunt halen, hè?” De woorden drongen langzaam door, alsof ze door water moesten reizen om bij me te komen.

Ik voelde hoe mijn gewicht zich verplaatste, hoe mijn voeten automatisch iets verder uit elkaar gingen, hoe mijn handen zochten naar een grip die er niet was en ergens diep in mijn borst, opende zich iets kleins en donkers dat ik dacht te hebben begraven.

Ik schoot mijn been omhoog, draaide mijn heup en veegde zijn benen onder hem vandaan met een kracht die harder was dan nodig.

Renard vloog van me af en landde met een doffe klap op zijn rug, de lucht ontsnapte uit zijn longen in een korte, scherpe uitademing.

Mijn handen trilden licht en ik vouwde ze tot vuisten toen ik opstond. Ik bood hem geen hand en keek naar hem terwijl hij daar lag, zijn gezicht even vertrokken van de impact. Ik verwachtte boosheid. Of verwijten. Of iets anders waar ik me tegen af kon zetten.

Hij kwam langzaam overeind, ging eerst op zijn ellebogen zitten en drukte toen zichzelf omhoog, zijn gezicht een masker van concentratie. Er was geen woede daar. Geen verwijt. Alleen die blik, die verdomde blik die door mij heen leek te kijken naar iets dat ik zelf niet wilde zien.

Zijn kalmte was een muur waar mijn woede tegen te pletter sloeg. Een uitbarsting had ik kunnen beantwoorden, maar deze stille acceptatie bood geen opening, geen tegenaanval. Het was erger dan woede. Het was een nederlaag.

Alsof er niets gebeurd was, rolde hij één voor één met zijn schouders, en toen hij klaar was, stond hij weer in positie, zijn handen open, zijn gewicht verdeeld, klaar voor de volgende ronde.

Ik ademde in door mijn neus, uit door mijn mond en nam mijn positie in.

Toen wij elkaar deze keer weer vastgrepen, voelde het anders. Alsof er iets tussen ons in stond, iets wat onzichtbaar was en groot. Renards greep was steviger dan daarvoor, minder speels, en de mijne ook. We bewogen over de mat als twee mensen die een gesprek voerden in een taal die niemand anders kon horen. Elk schuifje, elke verschuiving van gewicht een zin, een vraag, een antwoord.

“Waarom ben je hier eigenlijk?” vroeg hij, terwijl hij mijn pols probeerde te vangen.

Ik brak zijn greep met een beweging die bijna reflexmatig was.

“Op een zaterdagavond. In plaats van uit te gaan met vriendinnen. Of met een vriend,” legde hij uit.

Ik draaide onder zijn arm door en greep zijn mouw. “Ik heb geen verkering nodig.”

“Dat was niet de vraag.”

“En ik heb geen behoefte aan een vriend. Ik red me prima alleen.”

Hij liet een stilte vallen, precies lang genoeg om ongemakkelijk te worden.

Toen we elkaar weer vasthadden, zijn hand aan mijn elleboog, de mijne aan zijn revers, zei hij: “Afhankelijkheid en vertrouwen zijn niet hetzelfde. Dat zijn twee verschillende gevechten.”

Ik gaf geen antwoord. Maar mijn greep werd strakker, mijn vingers grepen dieper in de stof, alsof mijn handen iets wilden zeggen wat mijn mond weigerde.

“Alles goed verder?” Hij probeerde me in een ashi-waza te trekken, maar ik blokkeerde en duwde terug. “Je komt nogal opgefokt over vandaag.”

“Prima.” Ik stapte naar voren en probeerde zijn evenwicht te breken. “Alles is prima.”

Mijn ogen gleden, heel even, heel snel, naar de deur. Naar het kleine raam ernaast, naar de donkere straat erachter. Een onwillekeurige reflex, een die ik zelf pas opmerkte toen het al gebeurd was.

Renard zag het. Ik wist het omdat zijn blik even naar de deur ging en dan terug naar mij en er was iets in zijn ogen dat veranderde. Een soort zachte alertheid. Hij zei er niets over. Hij vroeg niet wat ik had gezien of waarom ik keek. Hij liet het daar hangen, tussen ons in, een vraag zonder woorden. En misschien was dat nog erger dan wanneer hij het had gevraagd.

En toen kwam het. Hij ving mijn arm in een beweging die zo vloeiend was, dat ik het niet eens zag aankomen. Zijn benen sloten om de mijne, zijn lichaam draaide en plotseling lag ik op de mat met mijn arm uitgestrekt, zijn gewicht bovenop me en zijn knieën die mijn elleboog in een hoek duwden die pijn deed.

Ik tikte twee keer, snel, met mijn vrije hand op de mat. De eerste keer die avond.

Hij liet me onmiddellijk los en rolde van me af.

We lagen allebei even op de mat, naar het plafond starend, onze ademhaling synchroon in de stille zaal. En ergens, heel diep in me, voelde ik iets loskomen – niet opluchting, niet woede, maar iets wat daar tussenin zat, iets rauws en onbenoembaars.

We stonden op en pakte onze handdoeken van de rand van de mat. Ik dronk water uit mijn fles, hij dronk uit de zijne en we deden allebei alsof het een normale avond was, alsof er niets was gebeurd, alsof mijn vingers niet nog steeds licht trilden en zijn nek niet rood was van waar ik hem had geraakt.

Hij veegde zijn gezicht af met zijn handdoek, hing hem over zijn schouder en keek me niet aan toen hij zei: “Je weet dat ik er altijd voor je ben, hè? Als je iets nodig hebt.”

“Dankjewel.” Het klonk vlak. Beleefd. Te beleefd.

En toen, omdat ik het mezelf niet kon verbieden, stapte ik naar voren en omhelsde hem. Hij sloeg zijn armen om mij heen, stevig, zonder aarzeling en klopte toen met zijn hand één keer tegen mijn rug, precies zoals hij altijd deed.

Ik hield van deze man. Hij had me leren vallen en weer opstaan voordat ik begreep wat dat eigenlijk betekende. Hij had naast me gestaan op podia en in ziekenhuiskamers en in lege dojo's op zaterdagavond en hij had er nooit iets voor terug gevraagd. Als er iemand op deze wereld is die ik zou kunnen vertrouwen en die me graag zou willen helpen is hij het wel. En toch ..., toch kon ik hem niet binnenlaten.

Ik wou dat hij zich met zijn eigen zaken zou bemoeien. Dat hij zou stoppen met het zien van dingen die ik niet wilde dat hij zag.

We lieten elkaar los. Ik deed sokken en schoenen aan en knoopte mijn judogi dicht. Toen veegde ik mijn handen af aan mijn broek en liep naar de deur.

Bij het kleine raam ernaast bleef ik staan. Buiten was het donker, de straat verlicht door een enkele lantaarnpaal die meer schaduw gaf dan licht. Er was een auto die langzaam voorbijreed, zijn koplampen gleden over de gevels van de tegenoverliggende huizen en voor een moment dacht ik dat hij vertraagde, dat de bestuurder keek, dat er iemand was die wachtte.

De hele week had ik al datzelfde gevoel: een rare prikkel in mijn nek. Het gevoel dat ik in de gaten werd gehouden. Van ogen die me volgden door ramen en tussen mensenmenigten, tot in de stilte van mijn studentenkamer.

Ik zou het Renard niet vertellen. Ik zou het niemand vertellen. Wie zou er voor mij zijn als het erop aankwam? De vraag alleen al voelde naïef, want ik wist het antwoord al; niemand. Die teleurstelling kon ik niet nog eens aan.

Ik kan het alleen. Zoals ik alles altijd alleen heb gedaan. Ik heb niemand nodig.

“Volgende week weer?” vroeg mijn coach.

Ik knikte en zei: “Ik app je wel. Fijne avond nog!” Ik pakte mijn tas en stond buiten.

De straat was leeg. De auto was verdwenen. Maar het rare gevoel bleef.

3 - Nu

IK SCHRIK WAKKER, VERKRAMPT en koud, de vloer hard en schurend tegen mijn wang. Met een kreun duw ik me overeind: elke spier protesteert, mijn hoofd bonkt en mijn keel is te droog om te slikken. De duisternis is bijna volledig, op een dunne gouden streep na, die de ingang verraad.

Hoe lang heb ik geslapen?

En dan hoor ik het.

Een droog, schurend geluid tegen de rotswand, ergens in het donker voor me. Het stopt even en dan komt er een tweede. En een derde.

Ik verstijf, mijn vingers verkrampen zich rond de greep van het mes. Mijn ogen turen in het duister, proberen de bron van het geluid te vinden, maar er is niets. Alleen duisternis en een rare, blauwachtige gloed die van ergens dieper uit de grot komt.

En dan zie ik ze.

Uit de scheuren en holtes in de steen, komen ze naar binnen gegleden - zwarte, gepantserde lichamen, zo groot als een volwassen mens, elk met zes gelede poten die bijna geluidloos over het steen bewegen. Ze hebben ontelbaar veel kleine ogen als zwarte kralen die geen licht weerkaatsen. Ze zien eruit als spinnen, maar veel groter dan de normale spinnen die ik ken. Ze bewegen met de doelgerichtheid van iets dat weet dat zij de sterkste zijn hier. Alsof ze hier thuishoren.

Mijn maag trekt zich samen tot een harde knoop en mijn ademhaling komt in korte, scherpe stoten. Ik duw mijn rug harder

tegen de rotswand en wou dat ik erin kon verdwijnen. Met mijn vrije hand tast ik om mij heen, op zoek naar iets wat ik zou kunnen gebruiken als wapen, maar vind alleen meer steen en meer kou.

Een, twee, drie ... ik tel ze terwijl ze verschijnen, hun zwarte lichamen glinsterend in het vage, blauwachtige licht.

Vier, vijf, zes.

Ze omringen me aan alle kanten, hun poten tikken zachtjes tegen de steen, hun ogen, die vreselijke zwarte ogen, gefixeerd op mij. Ze hebben geen haast. Waarom zouden ze ook? Ik kan nergens heen.

De ruimte is te klein om te rennen, te krap om effectief te vechten. Ik zit vast, opgesloten met deze ... deze dingen. Wezens die niet kunnen bestaan, die niet zouden mogen bestaan.

En toch zijn ze hier.

De grootste beweegt naar voren en zijn kaken schuiven open en onthullen rijen van scherpe, glinsterende tanden. Hij maakt een geluid, het is hoog en piepend en echoot door de grot heen.

Mijn lichaam reageert voordat mijn brein een bevel kan vormen. Ik spring overeind en ga laag, niet in een wilde aanval, maar geaard. Terwijl de eerste spin aanvalt, gebruik ik zijn eigen momentum en in plaats van weg te duiken, draai ik me zo dat het beest langs me heen schiet. Mijn mes krast over zijn pantser, maar richt geen schade aan.

De anderen komen nu ook in beweging. Één springt en ik ontwijk hem met een zijwaartse stap, mijn mes zwaaiend in een lage, snijdende boog die een poot precies op zijn gewricht raakt waar er geen pantser is. Het beest gilt.

Een ander grijpt me met een van zijn poten aan mijn enkel en probeert mij met zijn staart te steken. Ik steek in het wildeweg met mijn mes en probeer iets te raken. Waarschijnlijk slaag ik daarin,

want dan laat hij me los en val ik, rol met de beweging mee en trap met mijn vrije voet hard tegen zijn kop, wat een vies krakend geluid tot gevolg heeft.

Voordat ik op kan staan, bijt er één in mijn arm. De druk is immens, maar ik voel geen pijn en ram mijn vrije vuist in een cluster van zijn ogen, waardoor het beest sissend achteruitdeinst.

Maar er is geen rust. Eentje duwt me tegen de muur, zijn poten pinnen mijn schouders vast terwijl zijn kaken voor mijn gezicht open en dicht gaan. Ik draai mijn gezicht opzij, zodat hij er niet bij kan, en hou mijn adem in om de zoete, rottende geur die uit zijn mond komt te vermijden.

Het is op dat moment, dat ik besef dat het mes niet langer in mijn hand ligt.

Fuck!

Instinctief sla ik niet, maar duw tegen het beest aan. Ik vind een zachte plek onder zijn borstkas en druk met al mijn kracht, mijn vingers gravend in het weefsel tot er iets scheurt.

Het werkt, want het beest trekt zich met een schrill gekrijs ineens terug.

Ik duik naar de grond, mijn handen tastend naar het koude staal dat ik kwijt ben. Het is een wonder, maar ik vind het, grijp het en kom snel weer overeind. Het bloed druipt van mijn arm af vanuit de plek waar het ene monster mij gebeten heeft, maar er is geen tijd om er iets aan te doen.

En dan zie ik het. Door een spleet in de grot, begint er licht te schijnen. Het is een andere spleet dan die waar ik naar binnen ben gekomen. De zon komt op en het zonlicht begint naar binnen te schijnen, een gouden strook die langzaam de duisternis terugdringt. En het lijkt wel of de spinnen ... de spinnen erop reageren. Beginnen ze zich terug te trekken?

Wat gebeurt er?

Maar dan zie ik het. Zodra het licht ze raakt, beginnen ze te krijsen en te kronkelen en te zwaaien met hun poten. Stuk voor stuk proberen ze de zon te ontwijken en beetje bij beetje trekken ze zich terug, dieper de grot in waar het licht ze niet bereikt.

Één van hen, de grootste, doet nog een poging om mij te pakken, zijn lichaam beweegt snel door de schaduw, maar als het licht zijn pantser raakt, schrikt hij terug met een hoog pijnlijk geluid.

Ik snap het meteen. Ze haten het licht. Het zijn nachtdieren, of misschien ... misschien is er iets in het zonlicht dat hen pijn doet. Het maakt niet uit wat het is of hoe het werkt. Alleen dat ik naar buiten kan, nu! Nee! Dat ik naar buiten *moet*.

Ik ren naar de zon toe, duik de smalle opening in en buig mijn lichaam om erdoorheen te komen. Een poot grijpt nog naar mijn been, de klauwen krassen over mijn huid, maar ik trek mezelf los en ben dan ineens door de opening, waar mijn lichaam hard neerkomt op het zand buiten.

Na de koele, vochtige lucht van de grot is het fijn om de warmte van de zon weer op mijn huid te voelen. De lichtstralen zijn nog zacht en voelen als een redding.

Ik sta op en bekijk de spinnen die mij met hun vreselijke zwarte ogen vanuit de schaduw bekijken. Ze willen mij nog steeds, dat is duidelijk. Ze willen mijn vlees, mijn bloed, mijn leven. Maar ze kunnen niet bij me komen.

Ik sta hijgend in het zonlicht, bloed op mijn bovenarm. Veilig, maar dat is slechts relatief. Want de spinnen komen hier misschien wel niet, maar dat betekent niet dat ik hier goed zit. Ik ken deze wereld inmiddels goed genoeg om te weten dat gevaar zelden maar één gezicht heeft.

Het duurt dan ook niet lang voordat het zonlicht en de hitte niet langer mijn vrienden zijn. Binnen minuten voelt mijn huid alsof hij verbrandt, alsof iemand een heet strijkijzer over mijn armen en gezicht haalt. Ik sla mijn handen voor mijn ogen en probeer enige schaduw te vinden, terwijl ik met mijn riem mijn bovenarm afknel zodat het stopt met bloeden.

Mijn lippen zijn zo droog dat ze barsten wanneer ik ze probeer te bevochtigen, maar gelukkig werkt de riem en begint het bloeden te stoppen.

Ik kijk om me heen en probeer mij te oriënteren. De woestijn strekt zich in alle richtingen uit, onder een knalblauwe hemel, de asgrijze zandvlakte onderbroken door niets dan verspreide rotsen. In de verte zie ik de contouren van een andere donkere rotsformatie, misschien een kilometer of twee verderop.

Daar moet ik heen. Daar is misschien wel schaduw, beschutting en misschien zelfs water.

Ineens bedenk ik dat ik op het zand sta. Het zand waar ik laatst stond, dat was het gebied van een zandmonster. Een zandmonster dat mij wilde opeten.

Shit.

Wanneer ik weer begin te lopen, doe ik dat zo zachtjes mogelijk. Hopelijk kan het zandmonster hier niet komen. Dit is tenslotte een hele andere plek. Fingers crossed dat ik deze keer geen monsters meer tegenkom.

Ergens halverwege spot ik ineens allerlei spullen die verspreid liggen op het zand: een gebarsten veldfles. Een rugzak, de stof verscheurd en versleten door de wind. Een skelet (een menselijk skelet!) de witte botten uit het zand stekend als een waarschuwing.

Ik kniel naast de rugzak, mijn handen trillend van vermoeidheid en uitdroging. De stof voelt broos aan onder mijn

vingers en brokkelt bijna af wanneer ik hem oppak. Wanneer ik door de inhoud graaf, vind ik daar een kapotte zaklamp, een lege verbanddoos en verder niets.

Fantastisch. Als ik ooit een kapotte zaklamp nodig heb, ben ik gered.

Ik moet verder, weg van dit graf. De rotsen in de verte lijken mijn enige kans.

Mijn benen trillen wanneer ik opsta en begin dan te lopen. Ik weet niet hoe lang ik dat doe, maar elke stap kost super veel energie. Ik ben zwak en moe en uitgedroogd, maar ik moet doorgaan.

Ik ben er nog niet. Nog lang niet. Maar dan willen mijn benen niet meer. Ik zak erdoorheen en land hard op het zand, mijn handen voor me uitgestrekt. Het zand brandt door de stof van mijn broek, terwijl ik naar mijn handen staar, naar hun getril dat maar niet wil stoppen en laat een geluid uit mijn keel ontsnappen, die wel van een wild dier zou kunnen zijn.

Ik ben hier alleen, gewond, dorstig, hongerig en vies, en er is alleen maar die eindeloze stilte, de meedogenloos schijnende zon en de eeuwige dreiging van monsters, die op elk moment tevoorschijn kunnen springen.

Kom op, Lea. Mind over matter. Je moet verder. Geef het niet op.

Vanuit mijn ooghoek spot ik iets raars.

Een stapeltje stenen.

Drie platte keien op elkaar gestapeld, precies twee meter van waar ik sta. Ze zijn niet toevallig daar terechtgekomen, dat is duidelijk, maar door iemand zo neergelegd. Ze zijn te precies gepositioneerd om toevallig zo te zijn gevallen of op elkaar zo terecht te zijn gekomen.

Ik kijk even verder en zie twee meter verderop nog een tweede stapel. En twee meter daarna, weer een derde. En zo verder. Het

is een lijn die zich uitstrekt in de richting van de donkere rotsformatie.

Heeft iemand hier een pad gemaakt?

Mijn gedachten gaan terug naar gisteren, naar de vuurpijl die door de lucht schoot precies op het moment dat het zandmonster mij bijna te pakken had. Naar de lichtflits die mij in de richting van de rotsen had gewezen. Die me gered had van een zekere dood.

Had iemand mij toen geholpen? En helpt iemand mij nu ook?

De gedachte geeft me een vreemd gevoel. Het is niet helemaal hoop, en ook niet helemaal vertrouwen, maar iets ertussenin. Iets dat ervoor zorgt dat ik mezelf overeind krijg en weer een stap vooruitzet. En dan weer een. En weer een.

Ik volg de stenen, mijn ogen op de grond gericht, mijn mes in mijn hand. De zon brandt op mijn nek, de hitte drukt op mijn schouders als een fysiek gewicht, maar ik blijf gaan. Stap na stap. Steen na steen.

En dan, na wat voelt als een eeuwigheid, bereik ik de rand van de rotsformatie. De rotsen zijn enorm, groter dan huizen, glimmend zwart als natte obsidiaan. Ze rijzen kaarsrecht op uit het grijze zand, scherp als messen, in vreemde schuine hoeken als bevroren golven. Alles om me heen is zwart, donkergrijs, blauwachtig in de schaduw, de hitte van de zon gevangen in het gesteente. Het ruikt hier naar vuursteen en as en naar iets zoets, bijna stroperig. Het blijft in mijn neus hangen en maakt mij misselijk.

Tussen de reusachtige blokken zitten spleten en gaten, sommige zo smal dat je er nauwelijks je hand tussen krijgt, andere groot genoeg om in te staan. Het is een doolhof van steen. Overal liggen scherven rots, sommige zo scherp, dat ik blij ben dat mijn schoenen nog heel zijn.